

A les soques dels arbres...

A les soques dels arbres del bulevard St. Michel cada nit hi floreixen un munt de crits i silencis de gents i coses que volen abraçar-se a tot el cos. M.B.A. fa el crit i el silenci, que llavors amb la seva identitat a un cornaló posa just a l'altura de la gent. Tot és un absurd, començant pel fet de viure. Hi ha un murmur dels llavis a cau d'orella, mai la paraula plana com un ca amb la cua entre les cames. La llàstima del viure és que quan hom creu haver trobat la vertadera porta de l'eternitat, veu que tot és fàcil miratge, que la grandesa no du bona encunyació i que arriba a la mort molt abans dels petits fets o gestos diaris: la copa amb l'amic ("Four Roses" a la terrada de Miamar de can Miquel Àngel Riera, ginebra amb en Damià Huguet), repenjar-se a la barra del bar, el mig somni dins els llençols. Al Cafè de Flora hi ha gent que per una mirada et deixa lloc al seu costat. M.B.A. fa el gest, el traç, el silenci de callar un munt de coses, perquè els pinta. I no són de natura morta, ni de marina, tampoc de rica gamma de colors, molt menys de concurs internacional de pintura. Sí, però, de la vida que dia a dia pega potades a tots els llocs més autèntics, als arbres del passeig més vell. Morint, Víctor Jara envermella tot un mapa. Manuel Gerena canta tanta veritat que, tot sovint, ni la pot dir. Amb "Four Roses" a les mans, es troba un poc de consol i una mirada, quan a moltes taules, i a les de Ginebra, es discuteix sobre la quantitat d'homes que s'han de matar: producte de l'estat actual de civilització, religió, cultura. Cada matí els arbres del bulevard St. Michel es desperten amb les soques empaperades. M.B.A. penja trossos de veritat.